

КОЛЕДЕНЪ ГОСТЪ

Снѣгъ засипалъ вѣнъ земята.
Зимна вечеръ свята.

Вжтре топло. Край елхата
шепнатъ си децата...

Въ мигъ тѣ млъкнаха. Зачуха
вѣнка нѣкой чука:

— Чукъ-чукъ! Чукъ-чукъ!

— Кой е тукъ?

— Отъ студа ме приберете,
моля, отворете.

— Кой си? Името кажи! —
Само не лъжи!

— Азъ съмъ, Щурчо-цигуларъ,
вашъ добъръ другаръ.

Струпаха се на вратата
радостни децата:

Никола Фурнаджиевъ

— Гостъ добре дошълъ си
нашъ —
влѣзъ! Стопли се! Яжъ!

Влиза Щурчо — гладенъ,
беденъ,
мършавъ и приведенъ,

но цигулката си носи —
милость той не проси. —

Сгрѣ се, хапна, па я стегна,
лжка си обтегна,
заизвива кръшна пѣсень,
замижа унесенъ...

А децата се разсмѣха,
викнаха, запѣха,
за рѣце се наловиха
и хоро извиха...

КОЛЕДА

Защо сега небето е тѣй чисто,
безъ облаци, голѣмо и сребристо?
Снѣжинкитѣ блестятъ, летятъ безбройни,
градинитѣ сж свѣтли и спокойни?
По Коледа защо ни грѣй въ душата
такъвъ възторгъ и чудна е земята?
Азъ знамъ. — Защото тамъ задъ планинитѣ —
на югъ, кждето едри сж звездитѣ,
въвъ пещера, задъ тъмни кипариси
на тоя день, Исусе, ти роди се.
Роди се свѣтлината на земята
и любовта на хората въ сърдцата.
Затуй тозъ день е толкозъ тихъ и свѣтълъ,
снѣгътъ блести и чисто е небето.